

Книга с неспокоен дух

Михаил Байков

Летописът „70 години държавен куклен театър Пловдив 1947-2016“ не е книга като всяка друга. Тя не успява да се нареди до останалите си събрата – нито по жанр, нито по цвят на „кожата“. Държи се неестествено, различна е и подозирам, че всички ѝ завиждат за това. Поне у нас е така. На моя рафт с книги седи най-отгоре, легнала върху другите, просто защото не се събира – ни права, ни настрани. Извънгабаритна е – би казал някой и може би ще бъде прав.

На тази книга, обаче, нищо друго не ѝ подхожда и онези, които са тръгнали да я правят са го разбрали много преди мен. Летописът на Пловдивския куклен театър има собствен, уникален формат, така както има собствена уникална история – вълнуваща, емоционална

и безкрайно респектираща.

Всеки път изпитвам огромно почитание към работата на Никола Вандов. Някои от книгите и летописите, на които той е автор, просто съм заварил във времето, на други обаче съм свидетел – на трепетите и перипетията по създаването им, на пътуванията от София до... и обратно, на странирането и корекциите, на печата и раждането на новата книга. Тогава той се вълнува най-много. Вълнувам се и аз – не му казвам. Сега обаче вълнението ми е двойно, защото „Летописът“ е дебют на моята състудентка и приятелка Катерина Георгиева, с която ни свързват толкова години театър, поезия и кафе с мляко. Отдавам значимото и на Гертана Стаматова и прекрасната художничка Люба Халева,

Вандов,
Никола,
Катерина
Георгиева и
Гертана
Стаматова.
„70 години
държавен куклен театър –
Пловдив.
Летопис 1947
– 2016“.
Художник
Люба Халева.
Издание на
Държавен куклен театър –
Пловдив,
Пловдив, 2017,
248 с.

чиито весел, гъделичкащ почерк и цвят, биха вдъхнали живот дори и на телефонен указател.

Няма да се спра на книгата на дълго и широко (защото е твърде дълга! и широка), но ще отбележа, че въпреки страховете на авторите и съставителите за неизчерпателност и налични пропуски, тя е първият по-професионален опит да се систематизира и онагледди историята на един извънстоличен театър с шеметно минало и надяваме се – със същото бъдеще. Иска ми се обаче да спомена, макар и уж мимоходом, разговорите с Юлия Огнянова, Яна Цанкова, Маргарита Апостолова, Ваня Сивинова, Жени Пашова и Петър Пашов, Лео Капон, Панайот Добрев-Понко, Янко Гъделев и Ева Кьосовска – част от които носят в със себе си паметта за този театър. Не по-малко ценни са текстовете за юбилея, писани от творците работили или работещи в театъра, като прекрасния текст на проф. Славчо Маленов за златния период в Пловдивския куклен театър.

И както всяко дело има своя първопричина, така и този летопис има своя „баща“. Човекът, в чиято глава пламва оранжевата искра на колективната памет, е директорът Виктор Бойчев. На неговото дълбоко вътрешно убеждение, че трябва да опазим и съхраним миналото, дължим тези 250 страници. Пак на него (и неговия инат) дължим и формата на изданието – не влизащ в ничий калъп, неудобен за никой рафт, книга с неспокоен дух – досущ като духа на работилите и работещи в Куклен театър – Пловдив. ■

